

הצעלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

שבת פרשת ויקרא, ה' בניסן, התשע"ז, 1.4.2017, גיליון מס' 13

איך יודעים שבא אביב?

מילים ולחן: דתיה בן דור

איך יודעים שבא אביב ?

מסתכלים סביב סביב

ואם רואים שאין עוד בוך

בשבילים

ואם רואים שנעלמו המעילים

ואם פרג וגם חרצית

לכבוד החג קישטו ארצי

אז יודעים (אז יודעים)

שבא אביב (שבא אביב)

אז יודעים שבא אביב ,

אז יודעים שבא אביב .

איך יודעים שבא אביב ?

מסתכלים סביב סביב

ואם רואים המון ידים חרוצות

נושאות סלים כבדים עם יין

ומצות

ואם שרים "שמחה רבה - "

"אביב הגיע, פסח בא "

אז יודעים (אז יודעים)

שבא אביב (שבא אביב)

אז יודעים שבא אביב ,

אז יודעים שבא אביב .

שלום קהילה יקרה,

הנה חלף לו חג הפורים עמוס האירועים הקהילתיים ואנו כבר בעיצומן של

ההכנות וההניקיונות לחג הפסח המשפחתי, חג החירות.

בגיליון שלפניכם מדבר **הרב ורדי** על האתגרים של "והגדת לבנך" בעידן

הטכנולוגי שבו אנו מחנכים את ילדינו.

רינטל מילוא, המשמשת כראש מכינת "לפידות אמונה" יחד עם הרב ניר יהודה

מעפרה, מביאה לנו את סיפורה של המכינה לבנות, דרך הקונפליקט המורכב

שעלה בשל פינויה המצער של עמונה.

יהודה ג'יסון מספר לנו על אמו, **דליסיה ג'יסון ז"ל**, שפעלה באומץ למען

חירותם של יהודי ברית המועצות.

אפרת קניגסברג, כחברת ועדת חינוך, משתפת אותנו בשבת החווייתית שבה

אירחו ילדינו מכיתה ו' את בני גילם מקיבוץ רמת השופט כחלק משנת בר-בת

מצווה.

בחלוף תקופת הלחץ של הקבלה למסגרות בשנה הבאה, חולקת אתנו **דיתי**

מילוא, כאמא לילדים שעתידיים להחליף מסגרות, את מחשבותיה על התהליך.

וכאמא לילדים צעירים יותר, **אסנת ניר** כותבת בחיך על חוסר האונים של אמא

עובדת אל מול איומי שביתה במערכות החינוך.

לשמחתנו הרבה, ספריית ראש צורים שבה לפעילות מלאה בריכוזה של **רחלי**

אבלמן. המדור "חדש על המדף" מזמין אותנו לשוב אל הספרייה וליהנות

מההיצע הקיים והמתחדש.

במדור "תוצרת מקומית" אנו מביאים שיר מפרי עטו של **כפיר גולן** המוכשר.

במסגרת "חוק הדתיים השלובים" אנו זוכים הפעם להכיר מעט את

משפחות **מאירסון ואהרונות**.

וכמובן מדורינו הקבועים.

כתמיד, נשמח לשמוע הערות, יוזמות ורעיונות דרך הפורום או בכתובת

המייל: yarchon@r-tzurim.co.il

קריאה מהנה וחג פסח שמח וכשר!

צוות העלון :

הרב מרדכי ורדי, **אביבית אהרונות**, **רחלי אבלמן**, **איילת שטרן**, **צחי**

כהן, **יעקב דרורירנבאום** (עריכת לשון) ו**נעמה דיטור**.

יצירתיות. היום "והגדת לבנך" מתאפשר רק באמצעות "והקשבת לבנך". ה"את פתח לו" הפך להיות רלוונטי והכרחי גם ביחס לבן החכם, כי הילד היום לא יודע לשאול, הוא גם לא ממהר לשאול – הוא יכול לפתוח גוגל. הוא יכול לנהל שיח עם חומרי הרשת עם או בלי סימני שאלה. ל"את פתח לו" יש גם חשיבות אחרת, והיא לתרגל עם הילדים שלנו שיחה שהיא מעבר לז'אנר של המשפטים הקטועים של הוואצאפ. להצליח לנהל שיחה שבה יש משפטים ארוכים, שבה הביטויים הרגשיים מפורטים יותר ממגוון הפרצופונים במאגר הגרפי של הסלולרי. מי שיכול לפתח עם הבן שיחה שבה הבן מצליח לייצר יותר מחמישה משפטים ברצף, יכול לתת לעצמו לייק גדול.

חג הפסח מזמין אותנו לדיאלוג עם הילדים. בכל התקופות הפערים בין הורים לילדים היו אתגר. היו דורות שבהם המסגרת והמקום של ההורה מול הילד היו יותר מסודרים, והדיאלוג נשא אופי ברור שבו היתרון של ההורה היה מעוגן בעובדות החיים. הבית גם היה מקום שבו ארבעת הקירות תחמו את היחסים, ובנו אינטימיות וקרבה מעצם החלל המשותף שיצר אינטראקציה הכרחית. היום הבית מלא בחלונות בדמות מסכים, והקירות כבר לא יוצרים מתחם ברור. לכל אחד יש חלון פרטי, בין אם מסך גדול ובין אם מסך כיס, והדיאלוג כבר אינו יכול להיגזר מעצם השהות בחלל הבית המשותף. לכן האתגר של דיאלוג עם הילדים דורש תשומת לב והתכווננות, וגם

מסולחן ההנהלה

דני סוסנוביץ'

ועדת מוגנות

(הסדנא), ולאפשר לרוכשים שמעוניינים להמתין למתחם 3 את הזכות לכך. בזמן כתיבת שורות אלו, רוב הרוכשים כבר בחרו מגרשים במתחמים 1 ו-2, ומתחילים את תהליך הקליטה לקיבוץ. שאר התהליך ממשיך כפי שפרסמנו, ובקרוב מכרז הקבלנים יצא לפועל.

ביטחון

לאחרונה התקיים מפגש הנהלות בין יישובי מרכז הגוש, בהשתתפות המח"ט, על רקע צרכים ביטחוניים משותפים (בעקבות בנייה ערבית בסמוך לגדרות היישובים) ושיתוף פעולה במערכות הגנה אלקטרוניות. הועלו מספר הצעות להתמודדות עם סוגייה בוערת זו, והוחלט שיתחיל פיילוט בנווה דניאל, ובהתאם לתוצאותיו נחליט אם לאמץ את ההחלטות גם בראש צורים. בימים אלו שלמה ויסמן וועדת ביטחון שוקדים על המכרז שעתיד לצאת למערכת הגנה היקפית ליישוב.

ועדת מוגנות כתבה נוהל לעבודת הוועדה בשגרה ובמצב חירום. ההנהלה בירכה על הנוהל ואימצה אותו בתפילה שלא יעשה בו שימוש. כמו כן, אנו מזכירים לכול שבכל שאלה ועניין ניתן לפנות לחברי הוועדה: **פזית ורדי, גולדי ג'ייסון, אסנת ארבל, מתן רבקין ואוריאל גסנבאור.**

בנייה

למרות מאמצינו לאשר את תכניות הבנייה במתחם 3 (מתחם ביי"ס ראשית/אורות עציון), לצערנו הן נדרשות לעבור שינוי תב"ע. שינוי התב"ע מתרכז בהתאמת השטחים לבנייה והשטחים הציבוריים בתוך המתחם, ולא בשינוי התקנון של התב"ע (הקובע את צפיפות המתחם, ואת מאפייני הבנייה שבו). אנו מקווים ששינוי התב"ע לא ייקח תקופה ארוכה, אך במצב הנוכחי אין ודאות כמה זמן זה ייקח. הסברנו זאת לרוכשי הבתים הן במייל והן בערב הסברה שבו ענינו על השאלות העולות מכך. למרות העיכוב, הוחלט להמשיך בשיווק מתחמים 1 (הקרוואנים) ו-2

בשם כל הקהילה כולה, ההנהלה מודה לכל מי שטרם כדי שנוכל לחגוג את חג הפורים בצורה קהילתית ומחברת. חשיבה יצירתית לצד עשייה מרובה, יצרו תבשיל נהדר שרבים מצאו בו טעם טוב וערב לחך. לזאת נוסיף עוד תודה ענקית ל**ישי מילוא**, שמדי שנה משמח את כולנו בהרקדה שאמנם כבר לא כל כך ספונטנית, אבל היא ללא ספק אחד משיאי החג, וודאי אירוע משמעותי מרגש וייחודי לקהילה שלנו.

ההנהלה שלחה ברכות אישיות למשה סוויל על פועלו למען היישוב, ואיחולי הצלחה בהמשך דרכו. ההרגשה שעשייתו תרמה ליישוב באה לידי ביטוי גם באחוזי ההצבעה הגבוהים ביישוב (יישר כוח!), וגם בתוצאות ההצבעה. בימים אלו ההנהלות נפגשות עם ראש המועצה הנכנס, שלמה נאמן, לפגישות היכרות ועבודה להמשך קידום היישוב ויצירת קשרי עבודה פוריים. בברכת חג פסח כשר ושמח, ההנהלה

משולחנה של ועדת חינוך

להרבות באהבת חינוך - שבת אירוח ילדי רמת השופט

אפרת קניסברג

לא היו מגיעים אליו אי פעם. יש לציין שהם התגברו על חששות לא מבוטלים שצצו ואיימו לבטל את הביקור. המעבר של מחסום הל"ה היה לא רק חציה של מחסום גיאוגרפי אלא גם של מחסום פסיכולוגי. ומה אנחנו קיבלנו מהשבת? ראשית זכינו להרבות באהבת חינוך ולחנך את ילדינו לכבוד לאחר ולחיבור עם חלקים שונים ונפלאים בעם ישראל. שנית, אירוח כמו זה מאפשר לנו ולילדינו להתבונן באופן מודע יותר על אורח חיינו, על הדומה והשונה בינינו וביניהם וכן בינינו לבין עצמנו, ולהסתכל בתשומת לב על מעשינו שלעיתים נעשים כ"מצוות אנשים מלומדה". ילדינו קיבלו הזמנה לביקור גומלין, שיתקיים בע"ה בקיץ. לאחר שגם לפני שנתיים התקיימו ביקורים דומים כאן ושם, שני הצדדים הביעו תקווה שהקשר בין הקיבוצים והאירוח ההדדי יהיו למסורת וימשיכו בשנים הבאות.

בשבת פרשת משפטים התארחו עשרים ושלושה ילדים מקסימים מקיבוץ רמת השופט ותשעה מהוריהם כאן אצלנו בראש צורים. האירוע התקיים כחלק ממשימות שנת בר המצווה שלהם, ונועד להפגיש אותם עם ילדים דתיים ולחוות שבת דתית כהלכתה. הילדים משני הצדדים ציפו מאוד לפגישה המיוחדת, והחיבור ביניהם היה מהיר וטבעי. הם נהנו מפעילויות משותפות במהלך כל השבת, בהובלת מדריכי בני עקיבא הנפלאים שלנו (אלישי והאיילות)! האורחים אכלו את ארוחות השבת אצל משפחות ילדי שבט מעלות והתרשמו מאווירת שולחן השבת, מהמשפחתיות החזקה ומהאירוח הלבבי. אחד מהרשמים שעלו אצל כל ההורים מרמת השופט היה עד כמה היעדרם של הטלפונים הניידים משפיע לטובה על האווירה המשפחתית, והנושא העלה אצלם מחשבות כיצד ניתן להטמיע זאת גם בחייהם שלהם. הייתה זו גם הזדמנות להפגיש את האורחים עם חבל הארץ שלנו, שלולא השבת הזו, רובם כנראה

לחגית פינגאלד ולכל המשפחה,

משתתפים בצערך במות אמך

שרה ירושלמי ז"ל.

המקום ינחם אותך בתוך שאר אבלי ציון וירושלים.

בית ראש צורים.

הועמדו כסאות ריקים עם תמונות ענק שלהם ושל משפחות ספציפיות שהמשפחה שלנו אימצה. חגיגת בר המצווה שלי תואמה עם בר המצווה של ילד בגילי בלנינגרד, שכמובן לא יכול לחגוג. שלחנו לו מתנות, תפילין וסידור. ההורים שלי נפגשו כשאבא שלי, יבל"א, למד באוניברסיטת קיימברידג'. הוריה של אמי ז"ל

"שלחו" אותה ואת אחיה שלמד עם אבי, כדי למצוא חתן "יהודי ומשכיל". עוד לפני שהתחתנו הוריי החליטו שהם יעלו לארץ. דרך הציונות שלהם והעבודה שלהם למען הקהילה ומדינת ישראל, הם גם נעשו אדוקים יותר בשמירת מצוות. אינני זוכר זמן בצעירותי ששני הוריי לא היו מעורבים בפעילות ציונית או במאמצים לחיזוק הקהילה היהודית באנגליה. למרות שהייתה מוסמכת כעורכת דין, אמי בחרה להיות בבית ולתרום לקהילה ולעם ישראל. אחרי 18 שנים, שבהם הוריי היו "הזוג שתכף עולה לארץ", ושבהן אבי דחה בקשות להתנמנות לתפקידים מרכזיים בקהילה היהודית באנגליה כי הוא "יממילא עוד מעט עולה", הוריי הבינו שזה "עכשיו או לעולם לא". עלינו לירושלים בחוה"מ סוכות תשמ"ד. אחרי שהם עלו, אמי בחרה שלא לעבוד כעורכת דין, ולהשקיע את השנתיים הראשונות בליווי הקליטה שלנו, הילדים. אמצע וסוף שנות השמונים היו שנים מרגשות ליהדות ברה"מ ולעם היהודי כולו. השערים נפתחו ומאות אלפים עלו לארץ. בליל הסדר שלנו, תמונות המסורבים הוחלפו בדמויות עצמם, בשר ודם. הייתה תחושה של גאולה אמיתית והגשמת חזון אחרית הימים. המשימה הושלמה ויהדות ברה"מ חזרה לעמה ולמולדתה. בליל סדר אחד בשנת תשמ"ז (1987), נפרדנו מאורחינו, משפחת זליגר מנווה יעקב. ליאוניד, הבעל, היה המסורב הוותיק ביותר, אם כי בילה "רק" חמש שנים בסיביר. בדרכם החוצה הוא אמר לאמי משפט ששינה את כיוון חייה שוב. "דליסיה, תודה רבה. מזל שיש לנו אותך. יש עשרות משפחות שאין להן את המזל שלנו, מישהו פה שדואג להן. הן לבד, ללא עזרה, ללא עבודה, ללא שפה". אמי הוכתה בתדהמה והבינה בהבזק

כשהרב אלי סדן ביקר אצלנו לפני כשנתיים, הוא הזכיר את השליחות שהטיל עליו הרב צבי יהודה לנסוע לאירופה לעזור במאבק לשחרור יהודי ברית המועצות לשעבר. כשהוא הגיע לאירופה, הוא שמע על "קבוצה של נשים משוגעות" שפועלות באנגליה בעניין. הוא

נסע אליהן ופגש אותן. הרב סדן הזכיר גם הפגנה מול השגרירות הרוסית, שבה כמה נשים קשרו את עצמן בשלשלות לשערי השגרירות כדי לסמל את כבילת יהודי ברית המועצות לשעבר. ביניהן הייתה אימא שלי – ובזרועותיה ילד קטן – אני. כך הייתה אימא שלי – מסודרת, מאורגנת ומנומסת, אבל כשהיה צורך במאבק למען העם היהודי – היא הייתה שם כנמרה. אבל היא לא הייתה "משוגעת", כי החלומות והחזון הציוני והלאומי הברור שלה היו מעוגנים היטב בקרקע המציאות. היא אף פעם לא איבדה מיקוד במטרות ארוכות טווח חשובות כדי ליהנות מניצחונות נקודתיים וחולפים, ממשיים או תחושתיים. בשנות ה-70, כאשר יהודי ברה"מ לשעבר היו מנותקים מקשר וממסורת מאחורי מסך הברזל, אימא שלי נסעה שלוש פעמים כ"תיירת" ליצור איתם קשר ולהביא להם סידורים, תפילין וספרי לימוד בעברית. הסיפורים שהיא סיפרה כמו נלקחו מסרט מתח. מעקבים של הק.ג.ב, האזנות בחדרם במלון, תקשורת בכתובה על נייר טואלט בשירותים ומאמץ להיפגש ולעשות כמה שיותר מבלי לעורר חשד. היא הייתה נכנסת עם קבוצה של תיירים לבקר במוזיאון גדול ומפורסם, מתחמקת החוצה דרך דלת צדדית כדי לנסוע להיפגש עם מסורבי עלייה ביערות של לנינגרד או בדירות מסתור, ורצה בחזרה להצטרף לקבוצה שוב. לרוב, הנשים מהקהילה שלנו שנסעו, נסעו עם בת לווייה. כנראה שלגברים בקהילה היה פחות אומץ מהן! עם זאת, אבי נסע עם אמי בשתיים מתוך שלוש הנסיעות שלה. בבית באנגליה, הכרנו את שמות המסורבים המפורסמים – נתן שרנסקי, יוסף מנדלביץ', אידה נודל – וגם המפורסמים פחות. בליל הסדר שלנו

שהמשימה שהיא חשבה שהושלמה, בעצם רק פתחה בפרק חדש ומסובך עוד יותר. אין מדינה בעולם שהצליחה בצורה כל כך מרשימה בקליטת כל כך הרבה מהגרים ("עולים" בשפה שלנו) בתקופה של עשור. ועם זאת, המדינה הצעירה לא הצליחה בכול. למחרת בבוקר, נסחבנו עם אימא לשוק מחנה יהודה. שם היא ניהלה מו"מ עם בעל חנות "כל בו דוד" וקנתה עשרה סלים שאותם היא מילאה במוצרי יסוד של אוכל, כלי מטבח וחומרי ניקוי. בעל החנות הפך כמעט לחלק מהמשפחה בשנים הבאות ועזר רבות לאמי ולארגון שהיא הקימה. נסענו למלון "דיפלומט", שבו שוכנו חלק מהעולים בירושלים וחילקנו את הסלים. כפי שכבר הבנתם, אמי לא הסתפקה במעט שהיא יכלה לעשות לבד. בתוך שבוע היא גייסה עוד עשר חברות שתעזרנה לה. כך הוקם ארגון המתנדבים "קרן קליטה". בשיאו מנה הארגון אלף מתנדבים, בעיקר אבל לא רק, נשים. מתנדבים אלו אימצו כל משפחה של עולים מברה"מ לשעבר שהגיעה לירושלים. אימא הייתה מקושרת למשרד הקליטה ועיריית ירושלים והם הודיעו לה אישית על כל משפחה שהגיעה לעיר וגם על "פרויקטים מיוחדים". אמי הייתה אשת ארגון ברמה בינלאומית. היא ידעה לגייס אנשים ולכוון אותם לשליחות החשובה. המשפט הפותח ה"תמים" שלה, "שלום חנה, זה רגע נוח לדבר?", הפך לשם קוד והנמען ידע שתוטל עליו משימה למען עמו, שממנה הוא לא יצליח להתחמק. כפי שאמרה חברה בחצי חיוך, "דליסיה היא כמו הק.ג.ב. – קל להצטרף, רק המוות משחרר". למרות הלהט והדבקות במטרה הבלתי מתפשרת, אמי ידעה לעבוד עם כולם. היא ידעה ליצור שיתופי פעולה בין גורמים בעירייה ובממסד שלא היו רגילים לעבוד ביחד, וגם בין קבוצות שונות מבין העולים שביניהן נוצר מתח סביב הבדלים אידאולוגיים. למרות שאמי הקפידה תמיד לחלק את הקרדיט על מעשי קרן קליטה עם השותפות שלה, השם "דליסיה" הפך למוסד. מוסד שאפשר לפנות אליו כשיש בעיה, והיא תיפתר – מוצרי יסוד, עבודה, הובלה, מכשירי חשמל לבית, ציוד לזוגות צעירים, ארגון חתונה, ניווט בירוקרטיה... נתן שרנסקי, אולי מסורב העלייה המפורסם ביותר, והיום יו"ר הסוכנות היהודית, סיפר כשהוא שוחרר ועלה לארץ, שברוסיה הם באמת חשבו ש"דליסיה" הוא שם של ארגון כי לא היה אפשר לתפוס

שאישה אחת תוכל לעשות כל כך הרבה בעצמה. אמי התגאתה מאוד ב"קרן קליטה". כל המעורבים היו מתנדבים, המשרד המרכזי היה במטבח הבית שלנו וכך היה אצל כל שאר המתנדבים. היא גייסה כסף מכל

העולם והייתה גאה מאוד ש99% מהכסף שהיא גייסה – להערכת, כמה מיליוני דולרים במהלך השנים – הגיעו ישירות לעולים מברה"מ, כי כמעט לא היו "הוצאות ארגוניות". זה אפיין את התפיסה הערכית והמוסרית שלה ויחסה ל"כסף ציבורי". על העבודה למען העולים, ארגון "קרן קליטה" קיבל את "אות הנשיא למתנדב" בשנת תשס"א. את האות אמי קיבלה בשם הארגון. בטקס, וגם בכל פעם שראיינו אותה, היא הקפידה לחלוק את הכבוד עם כולם. "על הדרך" אמי הייתה מעורבת בעוד יוזמות ציוניות שהיו נראות לה חשובות. כשהיה מאבק על הגולן והיא הרגישה שיש עוד מה לעשות, היא כמעט עזבה את הכול כדי ללכת לעזור שם בכישורי הארגון שלה. למרות העברית הדלה שלה היא הצליחה לנהל שיחות עם שרים, פקידי ממשל וגם עם אנשים ברחוב. בבחירות של 96', כשהיא הרגישה שעתידי המדינה נמצא בצומת קריטי, היא הייתה קמה בחמש בבוקר בכל יום ויצאה לצומת כיכר פריס עם שלטים של הליכוד. העברית שלה הספיקה לה לגשת למכונית שעמדה ברמזור ולהגיד במבטא כבד "בוקר טוב, שלום עם ביטחון". בפעילות הזאת היא הפכה לאימת סניף הליכוד בירושלים, כי היא הציבה רמה ארגונית של דרישות שאליה הם לא היו רגילים. אם לא היו לה שלטים או מדבקות ב־5:30 בבוקר כמו שהיא ציפתה, רכז איזור מסוים קיבל על הראש. באותה הזדמנות היא ניצלה את הקירבה לצעירים משאר המפלגות – היא הייתה האישה היחידה קרוב לגילה בעסק הזה – כדי לשוחח אִתם, לשבור סטריאוטיפים ולאתגר אותם בשאלות. דבר מדהים נוסף, שאני מבין אותו רק היום כהורה העסוק ברבע ממה שאמי עשתה, הוא שילדים תמיד הרגשנו שהיא שם בבית אִתנו. מתעניינת, מכוונת, דוחפת ומעודדת. לא היה משהו שהיא לא עשתה, והייתה מוכנה לעשות, עבורנו או כדי להקל עלינו. ואחרי

שהתחתנו, יחס זה הופנה במלוא עוצמתה המחבקת גם לבני ובנות הזוג שלנו. כל נכדיה זוכרים שכשהיו קטנים היו ימים מיוחדים שבהם היא הייתה אוספת אותם מהגן ולוקחת אותם לבית שלה בירושלים, מאכילה אותם ואז יוצאת אתם לגן הציבורי למשחק או לפעילות אחרת. הם היו ישנים אצלה והיא הייתה מחזירה אותם לגן, בבית שמש או בעין צורים, למחרת בבוקר. אחרי שהתחתנו, אמי הייתה עסוקה כל הזמן בלחשוב איך להקל עלינו או לציפר אותנו. היא יכלה להביא לנו פתאום כמה בגדים או תכשיטים שהיא ראתה ש"אולי גולדי תאהב". עד לשנה שעברה, ההורים של גולדי חיו בארה"ב. ההורים שלי קיבלו אותה כבת לכל דבר, ביחס, בדאגה וברצון להטיב. אחרי הלידות של התאומים, אימא שלי הייתה מופיעה פעם בשבוע בבית שלנו במרכז שפירא ומביאה שבע חמגשיות קפואות, אוכל לכל

השבוע לגולדי, כי היא ידעה שהיא עסוקה מדי מכדי לדאוג לעצמה לתזונה טובה וטעימה. היא לא הייתה רק מרכז המשפחה הגרעינית שלנו, אלא מרכז המשפחה

המורחבת באנגליה. היא הייתה בקשר רציף עם כל האחיינים שלה. הם היו מתייעצים אתה וכשהיו משברים במשפחה, היא תיווכה חיבורים או פתרונות. כולם העריכו ואהבו אותה וגם סרו לדבריה, כי היא שידרה בו בזמן עוצמה, אהבה, אכפתיות ומסירות אין קץ. הנכדים וכל המשפחה הרחבה מספרים שהייתה לאימא שלי את היכולת לתת לכל אחד ואחת להרגיש שהם כל מה שמעניין אותה, ושהם מרכז העולם באותו רגע. מסירותה למשפחה, לאחדותה ולקשרים בין חברה לא ידעה מנוח. היא לימדה אותנו דרך דוגמא אישית, שקשרים אלו זקוקים כל הזמן לתחזוקה ולהשקעה. גם משפחה אסור לקחת כדבר מובן מאליה. בשלב מסוים הסתיימה העלייה מרוסיה והתחילה תקופת פיגועי הטרור בירושלים. דרך ממשק עצוב של עולים שנפגעו, אמי הרחיבה את פעילות העמותה והשקיעה את כל האנרגיות שלה בסיוע לנפגעי טרור. היא נכנסה לתחום שלשמחתה היא לא הכירה קודם. עולם של שיקום, תמיכה נפשית, עזרה ליתומים ולמשפחות שכולות. גם כאן, היא השאירה רושם עצום ורק בשבעה התוודינו לעומק וגודל הצדיקות והרגישות

שלה בתחום הזה. כשאני מביט על נכדיה של אמי, במשפחה שלי ובמשפחות של אחיותיי, אני רואה את ההשפעה שלה וההשראה שהיא עוררה בהם, כשהם מקדישים את כל כולם, ללא פשרות וויתורים, למען צרכים שונים של עם ישראל ומדינת ישראל. כשהילדים שלי "יוצאים לרחוב" כפעילים למען מטרה שחשובה להם, אני מרגיש את גאוותה בשמים. כך הם למדו ממנה וכך הם עושים. גם במאבק האחרון שלה מול המחלה, אמי לימדה את כולנו מהי אצילות, מהי אמונה ומהו מבט מציאותי על החיים. הקב"ה זיכה אותה ואת כולנו ביותר משנה של "פרידה", שבה הסוף היה ידוע, כל אחד לפי השגתו, ועם זאת ללא כאבים למעט יומה האחרון. בהכוונה מלמעלה, עברנו לראש צורים, קרוב לירושלים, קצת לפני שהיא חלתה ואני יצאתי ללימודים שאפשרו לי לבלות אתה זמן רב. אנחנו והילדים שלנו זכינו לחודשים רבים של זכרונות, למידה וחוויות שמלוות אותנו כל הזמן. אנחנו מודעים לכך שזה נדיר ואנחנו אסירי תודה לקב"ה על ההזדמנות. לא שמעתי מאמי אפילו פעם אחת תלונה או מרידות, למרות גילה הצעיר יחסית. בימיה האחרונים, רופאה ניגש אליה ברכות כדי להגיד לה ש"הגענו לסוף הדרך. אין לנו עוד מה לעשות. הגיע הזמן להיפרד". תשובתה הייתה מדהימה ולתחושותי מאפיינת את כל חייה. היא ענתה, "את זה כבר עשינו. עכשיו אני רוצה לבקש ממך לדאוג לבעלי אחרי שאלך. תדאג שיתחתן שוב וימשיך בחייו". הרופא היה המום. את השיח המציאותי, הדואג לאחרים והמסתכל קדימה בראייה מפוקחת, הכרנו כאחד מסימני ההיכר של אמי. כך היא חיה וכך היא נפרדה מאתנו. היא נפטרה בכ"ט באדר, יום הולדתה, כפי שראוי לאנשים כמוה. הדבר המרגש ביותר ששמעתי בשבעה ושמלווה אותי מאז היה משפט של יוסף מנדלביץ'. יוסף היה אחד מארבעה אסירי ציון שניסו לחטוף מטוס מלנינגרד ולהטיס אותו לארץ. הק.ג.ב עלו על התכנית ותפסו אותם ברגע האחרון. הם נידונו למוות, גזר דין שהומר למאסר עולם ועבודות פרך. בלחץ המערב הוא שוחרר, גורש ועלה לארץ. יוסף הכיר את אמי שנים, בפעילות משותפת מאז שהוא הגיע לארץ.

בשבעה הוא אמר –

"...היא הייתה מהלוחמות. אם דליסיה הייתה אתנו אז

בלינינגרד, היא הייתה אתנו על המטוס".

ואני חושב שהוא צודק. יהי זכרה ברוך.

ביקשנו מרינטל מילוא, המשמשת כראש מכינת "לפידות אמונה" ביחד עם הרב ניר יהודה מעפרה, לספר לנו על המכינה.

מכינת "לפידות אמונה" לבנות דתיות, הוקמה לפני כשנתיים על מנת לתת מענה לצורך ההולך וגדל של בנות דתיות המתגייסות לצבא ומבקשות הכנה משמעותית לקראת הגיוס. המכינה הוקמה ביישוב 'מעלה מכמשי' בגב ההר, והיא נותנת לבנות בשנת המכינה כלים לבנייה אישית ברמה גבוהה, ומכוונת לתפקידים משמעותיים בצבא. לצערי המכינה נמצאת במלחמה יומיומית מבית ומחוץ. מול גופים בציונות הדתית שמתנגדים לשירות צבאי לבנות דתיות, וגם מול שכנים ביישוב שבהצבעת חברים גרמו להעברתה בשנה הבאה למקום אחר. אבל יש לנו אמונה גדולה בקב"ה ובבנות ישראל. אנחנו רואים איזו מסירות נפש וקידוש ה' עושות הבנות של מחזור א' בצבא כחיילות, ואילו תעצומות לב ונכונות ללימוד תורה ולתרומה לעם ישראל יש לבנות שלומדות עכשיו במחזור ב', כאשר הן לומדות תורה בכל יום מהבוקר עד הלילה, מתנדבות יום אחד בשבוע, ויוצאות להיפגש עם החברה הישראלית ב'סדרות' ברחבי הארץ. בהקמת המכינה, הקמנו בית לאותן בנות. המכינה פתוחה תמיד לביקור הבוגרות, והן באות לשבתות וימי עיון במכינה. והחיילות מצדן משתפות את מחזור א' בתפקידיהן בצבא ובהתמודדויות היומיומיות שלהן שם עם החברה ועם שמירת ההלכה.

הגדרת המכינה כ"משפחה" התחדדה כאשר פינו לצערנו, לפני כחודשיים את עמונה. היו לנו שתי בנות משני צדי המתרס. האחת, תלמידה של השנה, הלכה והתבצרה בבית בעמונה, והשנייה, בוגרת המכינה המשמשת כסמב"צית, ניהלה את הפינוי דרך החמ"ל בבנימין. ואני... שלחתי הודעות מודאגות לשתיהן, במקביל, ואמרתי להן שישמרו על עצמן, וגם זו על זו – כי ככה זה משפחה, וככה זה אחיות. והלוואי שלא נהיה יותר בשני צדדים שונים, אלא בצד אחד ואפילו מסתכלים לאותו כיוון ומכוונים לאותה תכלית. אמן כן יהי רצון.

נעה, שם בדוי, מחזור א':

"להיות בקצה" אני מתחילה לכתוב רק עכשיו, אחרי יום שלם בבית שבו היו לי הזמן והשקט לעכל את

מאורעות השבוע האחרון. שבוע ארוך ומתיש שבסופו של דבר נגמר בפק"ל קפה עם בנות מדהימות שאֶתן אני משרתת. אבל זה לא העיקר. עברתי שבוע שבו התרחש פינוי עמונה, ורק יומיים לאחר מכן פגוע דריסה באדם. שבוע שבו קמתי למציאות שבה עוד מטען חבלה הונח סמוך ליישוב, והכיל המון דלק וחומר חבלה. שבוע מלא בהתמודדות יומיומית עם זריקות אבנים ובקת"בים על רכבים וכבישים מרכזיים.

לכתחילה, היה קשה להחליט להתגייס כי זה לא מובן מאליו, וכי זה לא מה שהרוב עושה. קשה לנסות ולהצדיק בכל פעם מחדש את הבחירה בגיוס, ואת הבחירה לעשות שנת מכינה לפני... קשה להתווכח, להסביר ולשכנע אנשים למה בחרתי כך למרות שבשבילי הבחירה הייתה ברורה.

אבל בואו נחזור לשבוע האחרון. שבוע של משמרות יום בחטמ"ר בנימין. שתי סמב"ציות בלבד במשמרת. וכל הסיפור עם עמונה? "נופל" על המשמרות שלי.

היו המון קשיים בשבוע האחרון.

קשה להביע חמלה כלפי אנשים שעולים לעמונה חדורי מטרה למרות התנאים ומזג האוויר, ואז לקבל את התיוג "מתנחלת" או "משט"פית", ולהיות מתויגת בתוך מסגרת מלאה בסטיגמות שלא בהכרח תואמת אותך ואת השקפותייך. קשה לקחת חלק בפינוי בדרך כזו או אחרת, ולראות הכול מנקודת מבטם של אנשי הביטחון. קשה להבין כמה תכנון, השקעה וירידה לפרטים הכניסו בפינוי כדי שיצא לפועל. קשה לקבל דיווחים על מה שקורה בשטח, לעקוב אחרי סטטוס הפצועים, לראות הכול במקביל דרך הטלוויזיה שדלוקה בצד ולהמשיך לתפקד בקור רוח שהכרחי לביצוע המשימה. קשה לראות אנשים נלחמים עבור אידאולוגיה מסוימת, ובמקביל לראות אנשים שנפגעים מאותה האידאולוגיה הנעלה בדיוק.

קשה לדאוג לפריסת כוחות על ציר 60, כי ידוע שיהיו פקקים. והרי המטרה שלנו היא להשרות ביטחון, אבל במקביל לדאוג לחסימות של חיילים על מנת שאנשים לא יוכלו לעלות לעמונה, כי בלתי אפשרי לסיים ככה את מה שכבר התחלנו.

אבל השיא מבחינתי אמור היה להיות פינוי "9 הבתים" בעפרה. פינוי הבית של הרב. קשה היה לראות את כמות האנשים שהגיעו לעצרת ביום ראשון האחרון דרך מצלמה צבאית שהרימו לאוויר, ולהבין שמחזור ב' וכמה אנשים טובים נוספים שאני מכירה נמצאים ממש שם. לדעת שלא עברו ימים מספר, והפינוי הבא היה אמור להתרחש. ושוב, דווקא במשמרת שלי. בדקה התשעים הפינוי נדחה בחודש, וכולי תקווה שלא יתרחש כלל.

הידיעה שהייתי אמורה להיות חלק בזה מבלי לרצות להיות חלק, היא הידיעה הקשה ביותר.

אבל – תמיד יכולתי לקחת צעד אחורה וכאילו לא לדעת. להעלים עין ולשכנע את עצמי שזה לא קורה. שהפינוי לא קשור אליי ישירות. וגם לא בעקיפין. שהפינוי לא חלק ממני, ויותר מזה – שאני לא חלק ממנו.

ואני? תמיד חתרתי לעוד מידע. כי היה לי חשוב לדעת מה קורה בשטח, ואיך הדברים מתנהלים. לנסות לקבל את זה ולהשלים, ולעשות הכול באהבה וברגישות. שיעשה על הצד הטוב ביותר שזה יכול להתבצע בו.

אחרי שבוע כזה מתבקש לחשוב על הדרך שעברתי מהיום הראשון במכינה ועד לבקו"ם.

תבינו, אני לא מתחרטת לרגע. אני מרגישה גאווה עצומה על היותי חלק ממשוה גדול יותר. גאווה לחזור הביתה במדים וחצאית, ולספר מה ואיך היה לי בשבוע האחרון. לסיכום, אני רוצה לאחל לכן רק טוב ושירות משמעותי. לכל הבנות שכבר התגייסו ולבאות אחריו... זה לא יהיה קל. אבל אם תזכרו לאורך כל הדרך, גם כשקשה, מה המניעים וכמה כוח יש לכן בידיים – תדעו שעשיתן את הדבר הנכון.

שיר, מחזור ב':

העלית לי את הכול... במיוחד את הסופ"ש הזה... סופסוף חזרתי הביתה אחרי... הרבה זמן שלא. וכולם שואלים ומתעניינים, על השנה הזאת, על השנה הבאה, על איך בכללי במכינה. ואני עונה, מה שאני יודעת. מה שאני מרגישה. ואז כמובן זה מגיע לעמונה. מדברים בכללי ובשלב זה או אחר מבינים שגם אני הייתי שם. ומתעניינים עוד... על האלימות, על מה עניתי למפנים? האם עשיתי להם מצפון ש"לא לזה הם התגייסו" וכדו'... האם צעקתי ושרתי... האם כשהגיעו אלי נלחמתי? וחצי עונים חצי שואלים מה לדעתם צריך לעשות. ויש מי שאומרים שצדקתי, יש מי ששוקקים ויש מי ששואלים

למה "ויתרתי". למה לא נתתי שיקחו אותי. שאת הארץ הזאת לא אעזוב על הרגליים שלי אלא אותי רק יעקרו ממנה. בעל כורחי. ואני עונה. את האמת שלי. ואני שלמה עם איך שהגבתי. אבל השאלות רצות בראש. מה הגבול? כשעזרנו לארוז, אישה אחת, אמה של אחת מתושבות עמונה, דיברה אִתנו וכשהבינה שאנחנו מתגייסות היא אמרה – "עברתי כמה פינויים. כשתהיו בצבא, אף פעם אל תסכימו לפנות". והשאלות רצות בראש. מצד אחד ברור שלסרב פקודה! זאת הארץ שלנו! ולגרש יהודי, לא בא בחשבון. ובגלל זה הייתי שם. עליתי בתנאים ההזויים, בחושך, בקוצים. התחבאתי מהשוטרים. מהחיילים (הם אחים שלי! למה אני מתחבאת ובורחת מהם?!). עליתי בריצה ולא ישנתי בלילה. בבית שהייתי בו התחילו לדבר על מה עושים כשיגיעו לפנות. האם לצעוק, לבכות, לשיר, לרקוד, לשבת, להחזיק ידיים או לשחרר, להיאבק או לקום וללכת? מה הגבול? הגיע הבוקר והשאלות לא מפסיקות לרוץ. הפחד. ממה שיבוא. אף אחת לא רוצה להיות בסיטואציה הזו. אבל אני שם בעל כורחי. כי זו השעה. זה המצב. וזה מה שצריך לעשות. זאת האמונה. לא לוותר. לא על הארץ. לא על העם. ומדברים, מתפללים, שרים. כשראינו שבאים לפנות אותנו מישהי קמה ואמרה, ביקשה, "בנות, כשהחיילים והשוטרים מגיעים, לא אומר לכם איך להתנהג. אבל בבקשה, תזכרו שהם אחים שלנו", והסכמתי לכל מילה. ואז עלו הטענות, שזה שהם לא סירבו פקודה זה אומר שזו אשמתם, שהם יכולים לסרב ויש להם בחירה חופשית. והפינוי פוגר רץ בראש. התשובה שעניתם לנעה על סירוב פקודה, והתשובות והאמת השנייה שעלתה שם. והשוטרים בחוץ. מסתובבים. מתקרבים ומתרחקים. פיזית ונפשית. ובנות צועקות – "חייל, שוטר, סרב פקודה". באותם הרגעים אני הורדתי את הראש ושתקתי. נאלמת דום מול המצב הזה. אין לי כבר מה להגיד. הלב נקרע. אני חוזרת הביתה ומדברים. ושואלים. אתמול ממש התווכחנו והמילים עלו וירדו... עניתי את שעל לבי. שזאת המדינה אשמה ולא אותו חייל, שהוא עצמו לא רוצה לפנות – גם לא בחלום הגרוע שלו – ובגלל זה לא אסב לו את הכאב כשהוא יצטרך להרים אותי. שהוא אח שלי. וענו לי שאם יש משהו חשוב לך שלוקחים לך אותו, אתה תילחם עד זוב דם. אם ימשכו אותך אתה תתנגד, תעשה הכול רק שלא יקחו לך. שלחייל יש בחירה חופשית. שבסוף זו גם אשמתו

שהוא לא מסרב. שמתוקף תפקידו הוא יודע שהוא שליח המדינה והוא עלול לחטוף. ואני עונה והם עונים. ואז הגיעה אחת המכות הגדולות. ה-שאלה. הרי לחייל מותר לסרב לפקודה בלתי חוקית בעליל. מדוע לגרש יהודים מביתם זו לא פקודה בלתי חוקית בעליל?! איפה הגבול של זה?? סיימנו, ואני עם השאלות. והלב נקרע. ואנשים שאני מכירה שסירבו פקודה בפינויים קודמים ואחת שלא... תמיד נצבט הלב כשנפגשים. והלב נקרע. ומיום שישני אני רוצה לכתוב לנעה... משהו מאחות לאחות... ועכשיו קראתי את מה שהיא כתבה. ושוב, הלב נקרע! מה הגבול!!! מה עונים כשכתוב על חשיבות התכנון

לפגש התרחקות האשמה

- ❖ מזל טוב לרוני ואלעד קינן לרגל הולדת הבן רותם.
- ❖ מזל טוב לשרון ואילון רוזנבלוט לרגל הולדת הבת אלומה שמחה.
- ❖ מזל טוב לחפצי ואליעזר מאך לרגל הולדת הבת מאיה רוני.

להלפת הנכדה

- ❖ לידידה עם שלם, לרגל הולדת הנכדה, בת למגל ואביטל עם שלם.
- ❖ לאריאלה ואיתמר סימון לרגל הולדת הנכדה הראשונה, בת לרעות והלל קהלני.
- ❖ למרגלית ודן דיטור, לרגל הולדת הנכדה יעל שרה, בת לנדב ומירי דיטור.

מזל טוב לבנות האמא

- ❖ רוני פרלמוטר וההורים רותי ויהודה.
- ❖ הדס פרנקנבורג וההורים יפעת ומיכה.

והירידה לפרטים שהושקעו "במשימה". שמתפקדים בקור רוח לסיים את "המשימה". שהיה אפשר לא להיות שותף, ובסוף כן. איפה הגבול? למה? רוצה לחבק אותה ולבכות בלי מילים. כי שום מילה לא נכונה בין הקצוות האלה. והשאלות לא מפסיקות לרוץ בראש. פינג פונג של אלופים. כזה שלא נגמר, הוא רק נהיה חד יותר ויותר. עם הנחתות והצללות של שני הצדדים. והכאב. לקבל תמונה של עמונה, בלי עמונה. הלב נקרע לשניים... והאמונה... משתדלת לאחד. להתאחד. להיות. איפה שהוא שם... לרוץ ולתפוס את החבל ולהיגרר עם הרוח כדי לא לעזוב. כדי להשאר מחוברת. אליו. עמונה. ה'.

מזל טוב לבני האמא

- ❖ נעם לוריא וההורים יונית ויונה.
- ❖ חן פרוינד וההורים שולמית וחנן.

לפגש האמא הצעירה

ברוכים הבאים לנעם ונוי גואטה. משפחת גואטה מתגוררים ביחידת ההשכרה של משפחת שטרן.

למתגייסים הטריים

ברכות למתגייסים הטריים אביחי סבו ואיתן ששון. מאחלים לכם שירות תורם ומשמעותי, ושתחזרו הביתה בשלום.

למזל טוב קיבל

בשעה טובה סיים נבו, החייל הבודד, את שירותו הצבאי, והוא עוזב לחיפה ללימודי מכינה בטכניון. נאחל לו בהצלחה בהמשך דרכו.

מה הקשר בין :

אביבית אהרונוף, עמיצור איתם, יואב ארבל, יואל גוטליב, רינה גולדברג, ירון גולן, איתי טהורי, הראל טובי, שמרית כהן, יפעת פרנקנבורג, מיכה פרנקנבורג, טליה קלצקי, אלישע קסנר, דרור שוסהיים ואבי תירוש?

ביקשנו ממשפחות בראש צורים לענות בקלילות על כמה שאלות היכרות, והתוצאה לפניכם.

משפחת מאירסון

היא

מיה לבית מילון, בת
37. גדלה באלון שבות.
עובדת במשרד החינוך
ובמתנ"ס אפרת.

אוהבת:
לשתות קפה בנחת.

הוא

זאב, בן 44. גדל
בקיבוץ עמיעד
ובקייפטאון, דרום
אפריקה. בן שבט
דרור.
עובד בחווייה
הישראלית.

אוהב:
כשהילדים הולכים
לישון.

ילדים זה שמחה

צבי (12), תומר (9), לירון (4.5), אילון (3).

מיקום ביישוב:

ליד גן הקוסקוס... אהה... גן הדשא (מתחת לדיטור, ברחוב האודם).

גרנו בעבר:

אלון שבות, ירושלים ואוסטרליה (שנת שליחות).

1. אילו היו כותבים ספר על חייד, מה היה שמו?
זאב – "נע ונד" (עברתי הרבה פעמים בחיי).
2. מיה – "דברים שרואים מכאן לא רואים משם".
אם הייתם זוכים בלוטו, מה הדבר הראשון
שהייתם קונים? **שלוש, ארבע ו... בית!!**
3. באיזו מדינה הייתם רוצים לבקר, ומדוע?
זאב – סין. מיה – הודו.
4. איזו מתנה לא הייתם רוצים לקבל?
זאב – ואוצ'ר ל"אכול כפי יכולתך".
מיה – משהו שתופס הרבה מקום.
5. איזה מאכל לא תסכימו לאכול לעולם?
זאב – חצילים.
מיה – גבינת עיזים.
6. יומן ממוחשב או יומן נייר?
ממוחשב.
7. ספר או סרט? **בהסכמה – סרט (אלא אם כן שבת).**
8. מה עדיף למצוא בבית, ג'וקים או עכברים?
ג'וקים.
9. קולה או מים? **מיץ.**
10. יום או לילה? **לישון אפשר גם ביום וגם בלילה, לא?**
11. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם...
עליתי לארץ שלוש פעמים... נחשו מי????

משפחת אהרונוף

היא

אביבית לבית ברקאי,
בת 40. גדלה בקריית
מוצקין,
בת שבט עמישב.
עובדת בארגון בזכות

—
המרכז לזכויות אדם
של אנשים עם
מוגבלות.

אוהבת:
שבת בבית עם כל
הילדים.

הוא

צחי, בן 42. גדל
בנווה צוף, בן שבט
הצבי.
עובד במוסד
לביטוח לאומי.

אוהב:
שוקולד.

ילדים זה שמחה

רננה (16), ישי (13), אורי (11), תכלת (9), הללי (6), זיו (2).

מיקום ביישוב:

מתחת לישי ואבישג שכטר ומול משפחת שטרן.

גרנו בעבר:

עפרה (10 שנים), נווה דניאל (4 שנים), ובשכירות אצל משפחת שבט
(3 חודשים).

7. סמארטפון או טלפון קווי? צחי – סמארטפון.
אביבית – טלפון חוגה.
8. מה המקום האהוב עליכם בראש צורים?
בסוף רחוב חלמיש (לכיוון הכניסה) בצומת
עומד לו מעבר לכביש, עץ יפיפה, ולא משנה
על איזה רקע... תחפשו אותו בסיבוב הבא
שלכם...
9. יומן ממוחשב או יומן נייר? צחי – ממוחשב,
אביבית – ברור שנייר.
10. ספר או סרט? צחי – סרט, אביבית – ספר
ועדיף היסטוריה.
11. קרוז באניית פאר או טרק באלפים? טרק
באלפים הישראליים...
12. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים
ידעו עליכם... שיש לאביבית קשר עם יצחק
קדמן...

1. איזו מתנה לא הייתם רוצים לקבל? כרטיסים
לאופרה.
2. מה החפץ הכי חשוב בבית שלכם? ספרי קודש
(של סבא של אביבית זצ"ל) ששרדו את
פרעות בוקרשט (שהתרחשו בשנת 1941).
3. הודו והמזרח או אירופה וארה"ב? נחל בגולן.
4. אוכל ביתי או אוכל קנוי? אביבית – אוכל
ביתי (וכמה שיותר מונבט בהשראת כנה...).
5. צחי – שוקולד, עדיף קנוי ולא מאבקת
חרובים ושמן קוקוס.
6. חליפת טוקסידו או טי שרט? חולצת תנועה...
(☺)
6. קיץ או חורף? חורף של ראש צורים!!!

אשר אמור לחמם נשלח בחזרה פנימה. אדם הרוצה להתחמם אמור להתקלח דווקא במקלחת קרה. כשמים קרים זורמים על העור, הפעולה המידית תהיה שליחת הדם פנימה לתוך הגוף, הרחק מפני השטח של העור, וסגירת הנקבוביות. במטרה לפצות על הברחת הדם פנימה, הגוף יגיב בשליחת כמות גדולה של דם חזרה לפני השטח ופתיחת נקבוביות העור. התוצאה תהיה חום מוגבר וזרימת דם טובה יותר על פני שטח העור. אביא דוגמא נוספת לחוק הפעולה והתגובה מהתחום הנפשי. אם אדם עצוב ומדוכדך יש לו שתי אפשרויות לצאת מהמקום הזה. האפשרות הראשונה היא לשתף בכך חבר, להתייעץ, לשוחח, לשפוך את הלב, לבחון מה גורם לו לעצבות, להיות בתוכה ולהתמודד עמה. כל אדם ימצא את הדרך הטובה עבורו לכך. התגובה המידית תהיה אמנם עדיין העצב שבו האדם שרוי, אך התגובה ארוכת הטווח תהיה יציאה אמיתית מהעצבות למקום חדש ונקי. האדם יכול גם לבחור בדרך השנייה, והיא בריחה מהתמודדות. אם הוא יקח סמים או אלכוהול, התגובה המידית תהיה שמחה, פורקן ושכחה של העצב. אך כשהסם או האלכוהול יתפוגג תהיה נחיתה גדולה והתרסקות לתהום עמוקה יותר של עצב ושל דיכאון, כגודל העלייה כך גודל הנפילה... הבנת חוק הפעולה והתגובה מלמדת כי מה שנראה "טוב" על פני השטח אינו בהכרח טוב לגוף. התגובה המידית של מזונות, תרופות, תוספי מזון וגורמים חיצוניים אחרים אינה אינדיקציה להשפעה האמתית שלהם על הגוף, מכיוון שהחושים עלולים להטעות אותנו וכך לגרום לפגיעה בבריאות. מחוק הפעולה והתגובה ניתן להסיק שכל פעולה נכונה, הן של הגוף והן של הנפש, צריכה להופיע מבפנים החוצה ולא בכיוון ההפוך. ריפוי אמיתי מגיע מתוך הגוף ומתוך הנפש בלבד. אם נצרוך חומרים מגרים מבחוץ, כמו סמים ואלכוהול, או כמו חיפוש ריגושים חיצוניים – סרטי מתח, אקסטרים ועוד – התגובה המידית שלנו תהיה "היי" אך התגובה לטווח ארוך תהיה "פיי". נברח מהתמודדות אמיתית וכנה עם החיים ולא נרפא בשורש. אנחנו רוצים שהכל יהיה עבורנו מידי, זמין, ברגע זה! אבל דווקא התהליך והסבלנות יוצרים את הבריאות האמתית.

העולם שלנו מתנהל על פי חוקים, את זאת הבורא חקק בבריאה, כך פועל גופנו וכך פועלת גם הנפש שלנו. ברצוני לערוך לכם היכרות עם אחד מהחוקים הבסיסיים ביותר בטבע – חוק הפעולה והתגובה: החוק אומר שכשמכניסים חומר חיצוני לתוך הגוף הוא מגיב בשתי תגובות, התגובה הראשונה היא התגובה המידית לפעולה והתגובה השנייה היא התגובה ארוכת הטווח. התגובה המידית היא הפוכה ומנוגדת לחלוטין מהתגובה ארוכת הטווח. לצורך הבנת החוק אביא מספר דוגמאות, הן מתחום הגוף והן מתחום הנפש. למשל, כשאדם עייף יש לו שתי אפשרויות כדי להתמודד עם העייפות הזו. האפשרות הראשונה היא ללכת לישון. כשאדם בוחר באפשרות הזו התגובה המידית של הגוף היא חולשה ורפיון, האדם נרדם, אך כשהוא מקיץ זורמת בגופו אנרגיה חדשה, עירנות, כוח ופעלתנות. כלומר – התגובה המידית היא חולשה, והתגובה ארוכת הטווח היא עלייה בחיוניות ובעירנות. האפשרות השנייה של האדם להתמודד עם העייפות היא לקחת חומרים מעוררים כדוגמת קפה או כל משקה אנרגיה אחר המכיל קפאין. התגובה המידית של הגוף לכך היא עירור, אך לאחר שהחומר המעורר יתפוגג האדם יהיה עייף אף יותר. כשאדם לוקח חומר גירוי חיצוני הוא נותן לגוף מעין שוק חשמלי. הגוף הרי זקוק לשינה, אך האדם לא מאפשר לו זאת וכופה עליו את העירנות. אם האדם ינהג כך, אמנם בטווח הקצר הוא יהיה עירני, אך לטווח הארוך הוא יגרום לגופו להיות תשוש וחלש. אתן דוגמא נוספת לחוק זה: כשאדם קר בחורף והוא רוצה להתחמם, הוא נכנס למקלחת חמה. התגובה המידית של פעולת המים החמים על העור תהיה כמובן חימום, תהיה הזרמת דם רבה על פני שטח העור ופתיחת הנקבוביות המתרחבות בחום. אך למעשה התגובה ארוכת הטווח לכך תהיה דווקא סגירת הנקבוביות, הגוף יזהה שמתרחש חימום של העור והוא ישלח את הדם בחזרה פנימה ויסגור את הנקבוביות. כך שכשאדם יוצא ממקלחת חמה הוא מרגיש בטווח הקצר שהתחמם אך לאחר כחצי שעה תחזור הרגשת הקור משום שהדם

מעברים למיניהם....

דיתי מילוא

התשובות מהמסגרות (יש יום אחד שבו כל המסגרות נותנות תשובה לתלמידים). יש לציין כי זה יום מתוח מאוד לתלמידים (ואולי לא רק לתלמידים...). בעקבות התהליך עולות אצלנו שאלות נוקבות לגבי ההתנהלות של המוסדות בחמ"ד: ראשית, האם דרך קבלת התלמידים ששמה דגש מרכזי על מצוינות וציונים, היא הנכונה? האם נכון שהמוסדות יפתחו רק כיתות ספורות כך שרבים מהילדים וההורים חווים עוגמת נפש, כי אין מקום לילד במוסד? האם לא הגיע הזמן להקים מוסדות ממלכתיים שיכילו בתוכם שונות בין התלמידים? תלמידים חזקים יקבלו מענה לצורכיהם ויממשו את יכולותיהם, וגם תלמידים חזקים למענה ספציפי מבחינה לימודית ורגשית, ירגישו שייכים ורצויים במסגרת ויקבלו מענה לצורכיהם. האם לא ייטב לילדינו שתיפתח מסגרת אחת גדולה, שאליה הם יוכלו להתקבל באופן "אוטומטי" בלי לעבור מיונים, ראיונות ומבחנים, ושתהיה להם תחושת ביטחון באופן טבעי במסגרת בקרבת מקום מגוריהם? אלו מקצת מהשאלות שליוו אותנו בתקופה האחרונה... מאחלים לכל הנערים והנערות במעברים השונים, שימצאו את המקום הכי נכון ומתאים עבורם. בהצלחה רבה לכולם!!

השנה במשפחתנו אנו זוכים ללוות את ילדינו במעברים בשלבים שונים...

רעות – שמינסטית שבודקת כיוונים לקראת שירות משמעותי.

נועם – תלמיד בכיתה ח', מסיים השנה את בית הספר היסודי ועומד לקראת בחירת מסגרת לימודים בשנת הלימודים הבאה.

איתן – לקראת כיתה א'.

אנו חשים שבשלבים השונים מידת מעורבותנו כהורים משתנה. אם עבור איתן העולה בע"ה לכיתה א', אנו בוחרים את ביה"ס, לתלמיד בכיתה ח' כבר יש דעה ורצון בלקיחת חלק משמעותי בקבלת ההחלטה, ובוגרת שמינית כבר שואלת ומבררת לעצמה את דרכה. המשותף בשני התהליכים האחרונים הוא שאנו כהורים משתדלים להיות קשובים לדעותיו של הנער/ה, לשמוע את רצונותיו, ולנסות לעשות הכללה והסקת מסקנות, ולנתב אותו על פי הקריטריונים והמשתנים שהשמיע, למקום שעונה הכי טוב לצרכיו. בתהליך בחירת ישיבה או תיכון, חשוב קודם כול לנפות מבין האפשרויות את ההתאמה הספציפית לילד: עם או בלי פנימייה, פנימייה קרובה או רחוקה. בשלב הבא נרשמים לשלושה מוסדות ומחכים לקבלת תאריך לראיון/בחינות. השלב האחרון – יום קבלת

מחר שובתים

אסנת ניר

20:30 – מגבשת תכנית פעולה.
20:35 – מפרסמת בקבוצת הבייביסיטर्स – "מחפשת בייביסיטר למחר בבוקר לשמירה על שלושה ילדים מתוקים".
20:40 – רואה עוד שלושים ושבע הודעות של אמהות אחרות שמחפשות בדיוק אותו דבר.
20:45 – מחכה בסבלנות.
20:50 – מפרסמת בקבוצת הבייביסיטर्स – "מחפשת בייביסיטר למחר בבוקר להיות עם שלושה ילדים גמולים, שאוהבים לראות טלוויזיה ולא מבקשים בכלל אוכל. אשמח לשמוע".
20:55 – מחכה בסבלנות.

בחדשות של שמונה בערב היא מקבלת את הידיעה הקשה מכול: צמרת ההסתדרות ומשרדי הממשלה נקלעו למבוי סתום בדיונים על שכר המינימום. מחר תהיה שביתת הזדהות בכל מוסדות העירייה, כולל בגנים ובבתי הספר היסודיים.

20:05 – מיד פותחת rotter, ynet, nrg, ואפילו נכנסת בפעם הראשונה למוסף גלובס של הארץ, כדי למצוא איזו ידיעה להיאחז בה על אפשרות לביטול השביתה.
20:10 – משלימה עם רוע הגזירה: מחר שובתים.
20:15 – מקללת את ההסתדרות.
20:20 – מקללת את משרדי הממשלה.
20:25 – מקללת את העיריות.

21: 00 – מסתכלת לראות, מי מהבייביסטריות הפוטנציאליות עדיין לא קראה את ההודעה.
 21: 05 – רואה שכולן קראו.
 21: 10 – שבורה ומיואשת.
 21: 15 – מבינה שזה לא עושה רושם על אף אחד ואוספת את השברים.
 21: 20 – מסמסת לגיסתה: "מה שלומך? כבר הרבה זמן לא ראינו אותך... מתגעגעים. מה את עושה מחר בשבע וחצי בבוקר?".
 21: 25 – רואה שגיסתה נראתה לאחרונה בווטסאפ לפני שעה שלמה, מחכה בסבלנות.
 21: 30 – מתקשרת לגיסתה לראות אם היא עדיין בחיים.
 21: 35 – מגלה שגיסתה כבר חודשיים בהודו, השעה שם עכשיו היא אחת בלילה והשיחה הזאת עלתה לה הון.
 21: 40 – חוטפת מיני התקף לב ושוקלת אשפוז.
 21: 45 – מבינה שאין לה אפשרות להתאשפז עכשיו כי אין סיכוי למצוא בייביסיטר מהרגע להרגע ומסדירה נשימות.
 21: 50 – מסמסת לשכנה כבדרך אגב: "תגידי, מה קורה עם יעלי מחר בשביתה?".
 21: 55 – השכנה מחזירה לה הודעה שהיא ממילא לא תכננה לשלוח מחר את יעלי לגן כי היא אֶתה ביום כיף בתל אביב.
 22: 00 – מוחקת את מספר הטלפון של השכנה הבטלנית מאנשי הקשר שלה.
 22: 05 – מפרסמת בפורום של היישוב: "מחפשת בייביסיטר למחר בבוקר, תשלום הולם מובטח".
 22: 10 – מפרסמת בפורום של בית הכנסת: "מחפשת בייביסיטר למחר בבוקר, תשלום הולם מובטח".
 22: 15 – מפרסמת בפורום של קריאת תהילים: "מחפשת בייביסיטר למחר בבוקר, תשלום הולם מובטח".
 22: 20 – מפרסמת בפורום של חוג זומבה: "מחפשת בייביסיטר למחר בבוקר, תשלום הולם מובטח".
 22: 25 – לוקחת נשימה עמוקה.
 22: 30 – מתקשרת לחמותה.
 22: 35 – מבטיחה לחמותה ביקור בשבת הקרובה.
 22: 40 – מבטיחה לחמותה ביקור בכל שבת מברכים.
 22: 45 – מבטיחה לחמותה ביקור בכל שבת.
 22: 50 – מגלה שלחמותה יש חוג ברידג' מחר בבוקר.

22: 55 – מבררת אֶתה אם אפשר להביא שלושה ילדים לחוג ברידג'.
 23: 00 – מבינה שלא.
 23: 05 – מנסה לסיים את השיחה עם חמותה.
 00: 00 – מסיימת את השיחה עם חמותה.
 00: 05 – נרדמת בייאוש על הספה.
 02: 00 – מתעוררת על הספה בגב כואב.
 02: 05 – מסתכלת ב-ynet, nrg, וואלה, rotter וחדשות 404, לראות אם יש חדש לגבי השביתה.
 02: 10 – מגלה שהשביתה עדיין בתוקף.
 02: 15 – נרדמת שוב על הספה.
 06: 00 – מעירה את בעלה.
 06: 05 – מספרת לו על השביתה.
 06: 10 – מציעה לו כבדרך אגב לעבוד היום מהבית עם שלושה ילדים חמודים שרק ישנים ורואים טלוויזיה.
 06: 15 – הוא מזכיר לה שהוא מכיר את הילדים, ומסרב.
 06: 20 – מנסה לשחד אותו במאה שקלים לשעת שמרטפות.
 06: 25 – נזכרת שיש להם חשבון משותף.
 06: 30 – מנסה לשחד אותו בעוגת טירמיסו.
 06: 35 – נזכרת שהוא בדיאטה.
 06: 40 – הוא יוצא לעבודה.
 06: 45 – שוקלת למסור את הילדים לאימוץ.
 06: 50 – מבינה שלא יקחו אותם עוד היום.
 06: 55 – שוקלת להשאיר אותם לבד עם קערה גדולה של שוגי ופרקים של סמי הכבאי בלופ.
 07: 00 – מגלה שכל השוגי נגמר בבית.
 07: 05 – מחפשת את הפלאפון להרים שיחה לבוס.
 07: 10 – מגלה בפלאפון הודעה בסמס היישובי: "עקב המצב המיוחד של גוש עציון – מערכות החינוך יפעלו היום כסדרן".
 07: 15 – תוהה בינה לבין עצמה מהו בדיוק המצב המיוחד של גוש עציון (והאם זה קשור לעובדה שגילתה לאחרונה, שהבית שבו היא גרה בנוי על שטח שנמצא בצו תפיסה של הצבא...)
 07: 20 – מברכת על המצב המיוחד של גוש עציון.
 07: 25 – מעירה את הילדים לגן.
 07: 30 – מכניסה את הילדים לגן.
 07: 35 – מאושרת.

21: 00 – מסתכלת לראות, מי מהבייביסטריות הפוטנציאליות עדיין לא קראה את ההודעה.
 21: 05 – רואה שכולן קראו.
 21: 10 – שבורה ומיואשת.
 21: 15 – מבינה שזה לא עושה רושם על אף אחד ואוספת את השברים.
 21: 20 – מסמסת לגיסתה: "מה שלומך? כבר הרבה זמן לא ראינו אותך... מתגעגעים. מה את עושה מחר בשבע וחצי בבוקר?".
 21: 25 – רואה שגיסתה נראתה לאחרונה בווטסאפ לפני שעה שלמה, מחכה בסבלנות.
 21: 30 – מתקשרת לגיסתה לראות אם היא עדיין בחיים.
 21: 35 – מגלה שגיסתה כבר חודשיים בהודו, השעה שם עכשיו היא אחת בלילה והשיחה הזאת עלתה לה הון.
 21: 40 – חוטפת מיני התקף לב ושוקלת אשפוז.
 21: 45 – מבינה שאין לה אפשרות להתאשפז עכשיו כי אין סיכוי למצוא בייביסיטר מהרגע להרגע ומסדירה נשימות.
 21: 50 – מסמסת לשכנה כבדרך אגב: "תגידי, מה קורה עם יעלי מחר בשביתה?".
 21: 55 – השכנה מחזירה לה הודעה שהיא ממילא לא תכננה לשלוח מחר את יעלי לגן כי היא אֶתה ביום כיף בתל אביב.
 22: 00 – מוחקת את מספר הטלפון של השכנה הבטלנית מאנשי הקשר שלה.
 22: 05 – מפרסמת בפורום של היישוב: "מחפשת בייביסיטר למחר בבוקר, תשלום הולם מובטח".
 22: 10 – מפרסמת בפורום של בית הכנסת: "מחפשת בייביסיטר למחר בבוקר, תשלום הולם מובטח".
 22: 15 – מפרסמת בפורום של קריאת תהילים: "מחפשת בייביסיטר למחר בבוקר, תשלום הולם מובטח".
 22: 20 – מפרסמת בפורום של חוג זומבה: "מחפשת בייביסיטר למחר בבוקר, תשלום הולם מובטח".
 22: 25 – לוקחת נשימה עמוקה.
 22: 30 – מתקשרת לחמותה.
 22: 35 – מבטיחה לחמותה ביקור בשבת הקרובה.
 22: 40 – מבטיחה לחמותה ביקור בכל שבת מברכים.
 22: 45 – מבטיחה לחמותה ביקור בכל שבת.
 22: 50 – מגלה שלחמותה יש חוג ברידג' מחר בבוקר.

בעז שפירא – הילד הכי גיבור בעולם!

השתתף במרתון ירושלים ורץ עם ההליכון
קילומטר וחצי ברצף בכוחות עצמו.
בלי לוותר ובלי להישבר.

ליוו אותו חברים מקו לחיים, כרמי ואבא.

כולנו גאים בו מאוד
ובטוחים שיכבוש פסגות נוספות!

רחלי אבלמן

ארטישוק ממולא בפרגיות
מתכון נפלא שכולו זיכרונות טובים של אוכל

מרכיבים :

- 3 כפות קמח מצה.
- 1 ביצה.
- 1/4 כפית כורכום.
- מלח ופלפל שחור.

אופן ההכנה :

1. מטגנים בסיר את הבצל כ-5 דקות על אש בינונית, עד שהוא הופך שקוף. מוסיפים את הסלרי, השום, רכז הרימונים, התבלינים והמים, מערבבים ומבשלים על אש נמוכה.
2. מכינים את המילוי לתחתיות הארטישוק: מערבבים את כל חומרי המילוי (למעט התחתיות), ממלאים את התחתיות ומניחים בסיר עם הרוטב.
3. מבשלים במשך 35-40 דקות על אש נמוכה, מערבבים מדי פעם בעדינות.

בתאבון!

- 3 בצלים קצוצים.
- 2 יחידות של מקלות סלרי, חתוכים.
- 3 שיני שום קצוצות.
- 1 כף רכז רימונים (לא חובה).
- 1 כפית כורכום.
- מלח ופלפל שחור.
- 2-3 כפות פטרוזיליה קצוצה.
- 1/3 כוס מים חמים.
- חבילת תחתיות ארטישוק
- קפואות (אפשר להשתמש בסנפרוסט).

למילוי :

- 500 גרם פרגיות טחונות (אפשר גם בשר בקר).
- 2 שיני שום.
- 2 כפות פטרוזיליה קצוצה.

4. צאו לערב תרבות כשיש, זה מקרב לבבות ומאפשר היכרות לא פורמלית.
5. הצטרפו לקבוצת ריצה או הליכה ביישוב.
6. בקשו עזרה (בפורום/פייסבוק) – אתם תתפלאו ממהירות התגובה והשפע.
7. קצר בחשמל? נשרף המיידש? היעזרו באנשי מקצוע מהיישוב (אחרי קבלת המלצות).
8. בקרו במניין שונה בכל פעם, ונסו שיעורי תורה חדשים.
9. הצטרפו ל'WhatsApp טרמפים'...
10. הציעו עזרה/טרמפים/פריטים שמאסתם בהם...
11. חייכו הרבה.

- את הפוסט המקורי כתב עדי פרידמן מתקוע, לקחתי ממנו את הרוב והוספתי דברים הרלוונטיים ליישובנו. לפעמים אני שם לב לקשיי השתלבות של משפחה/זוג/אחר חדשים ביישוב. אז חשבתי לכתוב (על דעת עצמי) את הדיברות עבור המשפחה החדשה – להשתלבות מהירה ובריאה (נכון, יש אחריות/פעילות/הכוונה מטעם היישוב, אבל דברי מכוונים למצטרפים החדשים).
1. בקשו מצוות הקליטה לצוות לכם משפחה מאמצת.
 2. אם לא קיבלתם, בקשו לקבל חוברת/מסמך עם מידע כללי על ראש צורים.
 3. התנדבו – הצטרפו לוועדה יישובית שמעניינת אתכם – ישנן הרבה (תרבות, נוער, צח"י, בנייה, כיתת כוננות, מוגנות, הגיל הרך).

רחלי אבלמן

חדש על המדף

ילדים ונוער:

הסיפור מעניק הרב גורן לקובי חבילה עטופה בבד שבחובה טמונה משימה חשובה ומופלאה...

הארי פוטר והילד המקולל/ג'י קיי רולינג: הספר השמיני, כעבור תשע עשרה שנים מסיום הספר הקודם. מעולם לא היה קל להיות הארי פוטר, ובוודאי לא קל להיות הארי פוטר המבוגר, נשוי ואב לשלושה ילדים בגיל בית הספר, שעובד אינספור שעות נוספות בעבודה במשרד הקסמים. בעוד הארי מתמודד עם העבר הרודף אותו, בנו הצעיר אָלְבּוּס, כורע תחת עול המורשת המשפחתית. כאשר העבר וההווה נפגשים בנסיבות הרות גורל, האב והבן לומדים אמת לא נוחה: לפעמים האופל בא מכיוונים לא צפויים.

הקול במעלה ההר: סיפורו של הרב גורן/מרב מגני: קובי, השוער הכי טוב של הקבוצה, נעלם דווקא בזמן משחק כדורגל חשוב נגד ז'2. יש לו משימה דחופה. הרב שלמה גורן הזמין את בן טיפוחיו הצעיר לשמוע את קורות חייו המרתקים ומעוררי ההשראה.

ככל שהסיפור מתקדם, מצטרפים עוד ועוד מחבריו של קובי למפגשים עם הרב שלמה ומגלים כי סיפור חייו של הרב הוא גם סיפורה של האומה כולה: מילדותו המוקדמת בפולין, דרך מפגשיו עם חלוצי ארץ ישראל ותלמידי החכמים בירושלים, ועד קול שופרו המהדהד של הרב גורן, הרב הראשי של צה"ל, בשחרור הכותל המערבי במלחמת ששת הימים. לקראת סוף

מבוגרים:

מה יקרה אם אמות מחר בבוקר: סיפור חייה של דפנה מאיר/יפעת ארליך: "כל לילה אני עולה לישון על יצועי עם תחושה שעשיתי מיליון מצוות והבאתי המון אור לעולם, שה' אוהב אותי, דלוק עלי חבל"ז, ושגם מה שלא הספקתי, או יצא גרוע, ככה בדיוק היה צריך לקרות", כך כתבה דפנה מאיר והוסיפה: "החיים שלי דבש דבורים טהור. יש הרבה דבורים והרבה עקיצות, אך יש גם הרבה דבש."

לא בכדי היו חייה של דפנה מאיר דבש דבורים טהור: היא הפכה אותם לכאלה. הילדה שגדלה בפנימיות ובחברת נוער בקיבוץ, בנתה עם בעלה נתן קן חם ואוהב שבו גידלו שישה ילדים – ארבעה שהביאו לעולם ושני ילדי אומנה. לצד עבודתה כאחות בבית החולים סייעה לנשים להרות ולתכנן ילודה, קראה תמיד כמה ספרים במקביל, למדה ערבית כדי לדעת לדבר עם החולים שבהם טיפלה והתנדבה בוועד עתניאל, היישוב שבו גרה. ובעיקר היא כתבה, תמיד כתבה. לכל אחד ועל כל דבר. היא כתבה לבעלה שנעלב כשמסרה מתנות שקיבלה ממנו. היא כתבה לבתה שחששה שלא תמצא אהבה. היא כתבה לחולים שאיחרו לשלם על התרופות שלקחו. היא כתבה למטופלת שדיברה אליה בחוסר נימוס. היא כתבה לגדולי הרבנים, שמתחו ביקורת על שיטות הטיפול שלה. היא כתבה לממונה עליה שהעירה לה. היא כתבה לקולגות שלה כשהרגישה שהן עובדות קשה מדי. היא כתבה לחברות שפגעה בהן. היא כתבה בחריפות, באומץ, בחדות – אך גם בחכמה, בחמלה ובאהבה גדולה. "גדלתי בשטח הפקר והייתי ילדת רחוב", כתבה פעם, "לא הלעיטו אותי בכלום. אני פרח בר. לא פוחדת מאף אחד ומשום דבר." ב-ח' בשבט תשע"ו, 17 בינואר 2016, בטרם מלאו לה 40, נרצחה דפנה מאיר בידי מחבל בביתה. אחריה נותרו מאות אלפי המילים שכתבה – במכתבים, במיילים, בהודעות ווטסאפ ובמאמרים. המילים האלה, תמצית תפיסת עולמה, הן יצירה מרתקת והן הבסיס לביוגרפיה הזאת. את מילותיה של דפנה הפקיד בעלה נתן בידיה הטובות של יפעת ארליך, סופרת ועיתונאית ב"ידיעות אחרונות". בתבונה, בעדינות וברגישות, היא טוותה מהן את סיפור חייה של האישה יוצאת הדופן.

תעלומת המרקוזי הנעלם/ננסי ספירנגר: כאשר אנולה הולמס, אחותו הקטנה של הבלש המפורסם שרלוק הולמס, מגלה שאמא שלה נעלמה – בדיוק ביום הולדתה הארבעה-עשר – היא יודעת שהיא היחידה שיכולה למצוא אותה. כשהיא מחופשת לאלמנה יוצאת אנולה אל לבה של לונדון כדי להתחקות על עקבותיה של אמה – אבל אפילו שם המשפחה הולמס אינו יכול להכין אותה למה שמצפה לה. בעל כורחה נעשית הבלשית הצעירה מעורבת בחטיפתו של המרקוזי מבזילווית'ר, והיא נאלצת להימלט מנבלים רצחניים כדי לשחרר את הצעיר המפונק. אולם המשימה הקשה ביותר שניצבת בפניה היא דווקא לחמוק מאחיה הגדול והפיקח בעודה אוספת רמזים באשר להיעלמותה של אמה. הסיפור המותח והשנון הזה, הספוג בקולות ובאווירה של רחובותיה שורצי החולדות של לונדון הוויקטוריאנית, מזמין את קוראיו לחוויה מענגת במיטב המסורת של ספרות המתח הקלאסית.

המפה של כל המקומות/קארי ראין

וג'ון פארקי דיוויס: פין, מלך הגנבים של נחל הפיראטים, השיג את תוארו בזכות תכונה ייחודית אחת: הוא בלתי זכיר. כל מי שנפגש אתו שוכח אותו מיד. כך הוא יכול לשוטט בחופשיות ברחבי שכונת העוני המתפוררת שבה הוא חי, ולגנוב כל מה שירצה. עד שיום אחד הוא פוגש את מאריל. כשהוא מגלה שמארייל זוכרת אותו אחרי פגישתם הראשונה הוא מבין פתאום שגם לזה יש יתרונות. יחד הם יוצאים למסע למציאת "מפת הייתי שם לכל המקומות" – מפה קסומה המביאה כל אחד למקום שאליו הוא צריך להגיע. פין מבקש למצוא את אמו שנטשה אותו ללא הסבר, ומארייל רק רוצה לחזור הביתה ולעזור לאמה החולה להבריא. אבל כשמתברר שעוד משהו מחפש את המפה כדי לזרוע הרס וחורבן, המסע מקבל משמעות הרת גורל. יחד עם אַרְדֶּנט הקוסם וקֹל המֶלֶח המסתורי, שְׁטִים מארייל ופין במרחביו העצומים של נהר הפיראטים ובכל היבשות הגובלות בו. הם נאלצים להתמודד עם סכנות בים וביבשה, עם רוע ועם כישוף, ובעיקר עם גילויים חדשים על עצמם ועל מה שחשוב להם באמת.

עוד ביקשה נפשי/ליאת נוקדינדר: "אחד שחור, אחד תה צמחים, שני יס, מאפרה מאולתרת ממכסה של קופסת קפה "עלית" ישנה. לאחר הצלצול, במרפסת רחבת ידיים, הנתלית חסרת טעם ולקונית עיצוב מפאתו המזרחית של הבניין המרכזי של בית ספר, מתקבצים אט-אט כל אלה אשר בהישמע הקול כבר מרגישים בניהם את הטעם המרגיע, וידם נשלחת מגששת אל התיק לתור אחר מנת הנחמה." בחדר מורים אלטרנטיבי, המוקצה למעשנים, נפגשים מדי יום אפרת, איריס, צליל ודורון. ארבעה מורים, ארבע נפשות מורכבות, שמחפשות את דרכן בעולם. בין העבודה, הבית ותחרות פרויקטים חברתיים שיזמו, הם מעבדים את חומרי חייהם ומתמודדים עם אתגרים שמציבה בפניהם המציאות. שחיקת הגוף והנפש, קשיי פוריות, ספקות אמוניים, חרטות מאכלות, עמידה בציפיות והשתוקקות לשלווה ולקבלה – כל אלה נעוד נושאים נפוצים המוכרים לכולנו, שזורים בתוך סיפורי חייהם של המורים, והקורא מוזמן להציץ אל שגרת היום-יום שלהם ואל ניסיונותיהם לשחזר את אירועי העבר. **עוד ביקשה נפשי** הוא סיפור נוגע ללב, העוקב אחרי שנה אחת בחייהם של ארבעת המורים. הוא מתחקה אחר התהפוכות בחייהם האישיים ואחר ההתמודדויות שלהם עם הסובבים אותם ועם עצמם. **נוקדינדר** כותבת מתוך ניסיונה האישי המגוון.

גלו במי ומי מדובר!

כולם גרים בראש צורים! את התשובות חפשו במהופך באחד מעמודי הגיליון ...

ברגישות ובבהירות, המתובלות בהומור ובשנינה, היא מספרת על בני אדם כמורים ועל מורים כבני אדם.

מכתב אחרון ופרידה/ג'ו'ג'ו מויס: 1960. ג'ניפר סטרלינג חיה חיי מותרות עם בעלה העשיר. לכאורה, יש לה הכול. אך למעשה היא מאוהבת עד מעל הראש בגבר אחר שמבקש ממנה לסכן הכול.

2003. אלי האוורת היא כתבת בעיתון ארצי, והיא מאוהבת בסופר כריזמטי. לכאורה, היא אמורה להיות מאושרת. אך למעשה הקריירה שלה מקרטעת והגבר שכבש את לבה נאמן למישהי אחרת. כאשר אלי נתקלת בערימה של מכתבי אהבה לוהטים משנות השישים, חייהן של שתי הנשים נשזרים אלה באלה. אלי מתחקה אחר עקבות סיפור האהבה הנושן ומה שמתגלה לה משנה את חייה לבלי הכר, ובתוך כך גם את חייה של ג'ניפר.

ספרים אלו, וספרים חדשים נוספים לפעוטות, ילדים, נוער ומבוגרים מחכים לכם בספרייה.

הספרייה פתוחה בימים א' וד' בשעות 15:45–17:45.

מחכים לכם!!!

ספריית ראש צורים

6. נערה וילד באותו השם ואינם קרובי משפחה, אך גרים קרוב.
7. גם בעולם החי הם בני זוג.
8. שתי נשים באותו השם, בפורום זה ממש מבלבל... מזל שבפורום הן מיספרו את עצמן.
9. היא קיבלה דודה מקומית ועכשיו לשתייהן אותו השם.
10. בני זוג שכולו אור.

1. שמו ושמה הם סמל לשלום.
2. שני זוגות כ"כ דומים. מזל ששתי יודים של חיבה מפרידות ביניהם.
3. הורד לו 2 יו-דים וקבל את דודו.
4. נער ונערה באותו השם ואפילו קרובי משפחה.
5. נער וילד באותו השם ואינם קרובי משפחה.

הפרופסור. "הבעיה היא שאני די בטוחה שהבית נמצא תחת מעקב". גבי עמד להשיב, אך זמזום פעמון הכניסה החריד את שניהם. הם החליפו מבטים והפרופסור ניגשה אל הדלת. היא הביטה מבעד לעינייה וצקצקה בלשונה ברוגז. היא פתחה את הדלת לרווחה. בחוץ עמד שפוף איש חרדי, אוחז בידו ערימת ספרים גדולה. "יהודים טובים", מלמל במבטא יידישאי כבד. "התרכזו לקנות ספרי קודש מלאי סגולות?". "לא", השיבה הפרופסור. "איננו מעוניינים, תודה". היא החלה לסגור את הדלת. "ומה בנוגע לפטור ממעקב בשעה הקרובה?", אמר החרדי בקולו חסר המבטא של האדון שחור, הגיחוך המוכר נגלה מתחת לכובעו הרחב, מלווה בקריצה. למראה פניהם המופתעות, התחלף הגיחוך בצחוק מתגלגל. לבסוף הוא התעשת, "גם צמד הבחורים שישבו בחוץ והתעניינו באופן כל כך אגבי בדלת הכניסה לבית, לא ראו ערך בספרים וסגולות. לרוע מזלם, מר שני לקח את זה אישית. הוא סידר להם שלאף שטונדה בלתי רצונית". פרופסור מיכאל התנערה. "ובכן, כדאי שננצל את מנוחת הצהריים שלהם ונצא לדרך". "לאן אנחנו הולכים?", שאל גבי, עדיין מתפעל מהתחפוש של מר שחור. "לבצע חפירה ארכאולוגית", ענתה הפרופסור בחיוך צופן סוד. "בחורבות בית שלישי".

פרופסור ד. מגן מברך אתכם בברכת יום נפלא, ומציע שתבלו יום זה מחוץ לביתו! גבי קרא את השלט הקטן, משועשע ומודאג כאחד, ונקש בדלת שממולו. הוא שמע קול רגליים נגררות בתוך הבית, ואז הדלת נפתחה. "שלום פרופסור מגן", אמר גבי. "סלח לי על ההפרעה, אבל יש לנו צורך דחוף בעזרתך". "לנו?", צמצם הזקן הצנום שעמד בדלת את עיניו הלאות, מהדק את החלוק שלגופו. "כן", אמרה פרופסור רות, יוצאת ממחבוא מעבר לפינת הבית. "לנו". "את?", פלט הקשיש. "איזה מין תכסיס שפל הוא זה? להתחבא באפלה כמו... כמו...". "אוי, דוד, תרגע", נחרה פרופסור רות. "אם הייתי עומדת כאן גלויה, בחיים לא היית פותח את הדלת. ועל איזו אפלה אתה מדבר? עכשיו תשע בבוקר!".

בפרקים הקודמים קיבל גבי מכתב מסבו המנוח ששלח אותו לפתור תעלומה מסתורית. סביב גבי התאספה חבורה בבית סבו והם החלו לחקור את התעלומה, אך הופרעו על ידי פולשים שפרצו לבית הסב. גבי נמלט והאדונים שי"ן ושי"ן הצליחו להשתחרר לאחר מאבק. פרופסור מיכאל נתפסה אך שוחררה לביתה, שם מצאה את גבי ממתין לה...

גבי הביט במדפים עמוסי הספרים שתלו על הקירות מסביבו, חושב עד כמה ביתה של הפרופסור דומה לבית סבו. אפילו... כן, הוא לא טעה – על אחד המדפים, בינות הספרים, עמדה תמונה של סבו ושל פרופסור רות מחויכים על רקע אתר חפירות כזה או אחר. הייתה זו גרסה צעירה ומחובקת למפתיע של השניים. גבי תהה עד כמה הם היו קרובים, נזכר שסבתו נפטרה בגיל צעיר מאוד, כשאביו עוד היה ילד. "זאת הייתה אחת מהתקופות הטובות ביותר של חיי", אמרה חרש הפרופסור מאחוריו, והושיטה לו ספל קפה מהביל. "אתם נראים מאושרים ביחד", אמר גבי, מקווה שהיא תספר לו יותר. היא חייכה, "אני מקווה שישנת טוב, יש לנו עבודה רבה היום", שינתה את הנושא. גבי הנחן, "אני מקווה שלא הבהלתי אותך כשנכנסת הביתה אמש", השיב. "אולי כדאי שתסגרי את החלונות כשאת יוצאת מהבית". "תודה על העצה", ענתה ביובש. "אתה זוכר על מה שוחחנו בלילה?". הוא לגם מהקפה בטרם השיב, "סיפרת לי מה היה כתוב במעטפה שלי". "כן, ואתה אמרת שאתה צריך לישון על זה כדי להבין מה פשר הדברים", הביטה בו בצפייה. "זה לא ממש עזר", נאנח ושלף את הדף שעליו כתב את מה שדקלמה לו אתמול הפרופסור. "איך בדיוק ידעת לומר לי בעל פה מה היה כתוב שם?". היא משכה בכתפיה, "אם תבחר איזה ספר שתראה מהספרייה שלי, אני אוכל לצטט לך כמעט במדויק את רובו. יש לי זיכרון פנומנלי". הוא קרא שוב את הדף. במשפט האחרון נכתב: 'הסתום יתבהר כשתורך יגיע'. הוא הראה זאת לפרופסור, "זה מתאים לאיך שהבנתי את מה שהיה כתוב בפתק שמצאתי בקופסה, על הקמטים המתיישרים. כנראה שאבין את מה שכתוב פה רק אחרי שאדון שחור ואדון שני יפרשו את מעטפות שלהם". "אם כך, עלינו למצוא אותם", אמרה

גבי העביר מבטו בין שני המלומדים הנזעמים, מרגיש כאילו פסע לתוך שדה קרב בין שני ענקים שעלולים לדרוך עליו בלי משים. הוא נזכר בתדריך המוקדם שנתנה לו פרופסור מיכאל וכחכח בגרונו. "שוב, קבל התנצלותי, פרופסור מגן, פשוט למדנו לאחרונה שסבא שלי, שהעריך אותך עד מאוד, השאיר אצלך דבר מה למשמרת עבורנו". "סבא שלך?", מצמץ לעברו הפרופסור הישיש, כמו מופתע שהוא עדיין שם. "הו כן", הכריזה פרופסור מיכאל. "גבי, תכיר, זהו פרופסור דוד מגן. דוד, תכיר, זהו גבי הרפ"ל, נכדו של אברהם אייזנברג המנוח". "הנכד של אייזנברג?", קרא הזקן. "למה לא אמרתם קודם?! היכנסו, היכנסו!". הם נכנסו פנימה לתוך דירה קטנה אך נאה. פרופסור מגן הוביל אותם לסלון, מלהג כל הדרך. "סבא שלך היה גיבור ישראל, המדינה חייבת לו המון, שתדע לך!". הוא החווה לעבר ספה מגולפת שניצבה בפנינת הסלון.

"שבו, שבו. תשתו משהו?". "היינו שמחים, דוד, אבל אנחנו ממהרים נורא", השיבה פרופסור מיכאל. גבי הבין לבסוף מדוע היה חשוב שהוא יצטרף לפרופסור בביקור זה. מרגע שסבו הוזכר, נדמה היה שהעוינות בין שני הפרופסורים התפוגגה לאין. "אם כך", אמר הזקן. "כיצד אוכל לעזור לכם?". "ובכן", השיבה הפרופסור. "אתה זוכר את דגם המקדש שהיה לך?". לרגע קצר שבה לרחף עננה קטנה על פניו של הפרופסור הקשיש. "את מתכוונת לזה שהרסת?", שאל בחמיצות. פרופסור מיכאל התעלמה מהטון, "שלא באשמתי, כן. אנחנו מוכרחים לחפש דבר מה בחדר שבו עמד הדגם". הישיש השיב לה מבט יודע, "אין צורך", אמר. "יש לי את מה שאתם מחפשים". הוא ניגש לארון סמוך והוציא מתוכו חבילה עטופה. "לא פתחתי את זה". פרופסור רות לקחה את החבילה והחלה לפתוח את העטיפה, אך לפתע נשמעו דפיקות עזות בדלת. "רותי! גבי! אנחנו מוכרחים לזוז!", נשמע קולו של האדון שחור מבחוץ. "יש לנו חברה..."

לאהוב זה

כפיר גולן

לאהוב זה	כמו שכבר שכחתי	ושאת הולכת	זאת את
לבכות מגעגוע	אהבה למרחקים	אני מביט בגוון	אני ידעתי
שבחוץ יורד גשם	ארוכים	המתרחק	וכשאני חוזר
שנינו שותקים	זאת את	ואם הייתי יכול	הביתה
בלי מילים	אני ידעתי	הייתי רץ	את מחכה
כשאצלי עכשיו	ושבעינינו נוגע אור	עכשיו אליך	עם חיוך ומבט
חושך	שנינו נודמים	ומחבק	של הפתעה
את אוהבת	מהופנטים אל	ואת זוכרת	אני נושם אותך
אותי	הזוהר	לאהוב	נוצר את הרגע
כמו שאני	החרישי הזה	כמו שכבר שכחתי	שנינו עכשיו פה
בלי שינויים	שאומר שאנחנו	אהבה למרחקים	לעד
ואת זוכרת	אוהבים	ארוכים	חיים לפתע.
לאהוב			

המחברת מודה לפרופסור מיכאל על הסיפורים והעיתונים. המחברת מודה לפרופסור מיכאל על הסיפורים והעיתונים. המחברת מודה לפרופסור מיכאל על הסיפורים והעיתונים. המחברת מודה לפרופסור מיכאל על הסיפורים והעיתונים.

נועה ארבל

הנהגה צעירה

אני קיבלתי את האחריות על כיתות ב' (שכבר גדלו ועכשיו הם ג').

בהתחלה פחדתי שאני אצטרך לארגן את הפעולות לבד ושילדי כיתות ח' לא ירצו לעזור, אבל הם גילו, ומגלים, המון אחריות ואת רוב הפעילויות הם מארגנים לבד!!

תודה רבה וכל הכבוד

לכיתות ח' על כל
ההשקעה והמאמץ שהם
מביאים להנהגה הצעירה,
אני מקווה שתמשיכו ככה!

כמה מילות הסבר עבור מי שלא שמע עדיין על ההנהגה הצעירה... לפני כשנה וחצי שחר מימרן העלתה רעיון להתחיל מסורת חדשה בראש צורים, שבה ילדי כיתות ח' (שאז עוד היו ז') יכינו פעם בשבועיים פעילות לילדי כיתות א'-ג'.

היא ביקשה מאוריה כהן, טל אבלמן וממני לעזור לה לארגן את הפעילויות, ושכל אחת מאתנו תהיה אחראית על אחת משכבות הגיל ותעזור לחבריה מכיתה ח' לארגן את הפעילויות לשכבה הצעירה שהם אחראיים עליה.

אריאלה לחמי

סיירת רז

איך זה פועל בקצרה – בכל יום חמישי בלילה מחולקות, בהובלת שבט מורשה (כיתה י'), חבילות מזון למשפחות נזקקות ברחבי הגוש. החבילות מונחות בפתחי הבתים (כך שאין מפגש ישיר עם המשפחות), ומורכבות ממזון יבש, מוצרי בשר, מוצרי חלב, ירקות ולמעשה כל מוצר שהצלחנו לגייס במהלך השבוע. כל האיסוף הוא התנדבותי ונעשה בדרכים שונות ויצירתיות. בכל שבוע מחדש, ביום חמישי בבוקר, אנו מקווים שיאסף מספיק אוכל לחבילות שיחולקו בו בערב, ובאופן מעורר התפעמות כך אכן קורה.

בזכות כספי התרומה של מתנות לאביונים שהביאו רבים מהיישוב, הבאנו לכל המשפחות שאָתן אנו בקשר, כסף מזומן בבוקר החג.

לקראת פסח אנו מעוניינים להרחיב את מספר המשפחות שיקבלו מאתנו קמחא דפסחא. בפסח אנו

בהמשך לפרסום בפורום, ובעיקר בהמשך לנעשה מדי חמישי בלילה, נתבקשנו לספר מעט על סיירת רז שהחלה לפעול כאן ביישוב לפני כחודש וחצי (כמה הספקנו מאז – מי היה מאמין?!).

אז למי ששאל את עצמו למה קראנו לעצמנו 'סיירת רז' –

רז – מהסיבה הפשוטה שהבסיס של הפרויקט הוא מצוות מתן בסתר, ועל הפרטים הקטנים אנו משתדלים לשמור בסוד מתוך כבוד גדול לאנשים שלהם ניתנות החבילות.

סיירת – כמות האנשים הטובים והנפלאים שהצטרפו ליזומה, מרשימה את כולנו בכל יום מחדש ומאפשרת לפרויקט לגדול לממדים מרשימים. בזכות עבודתם של כל השותפים מתאפשר לנו בכל שבוע מחדש לספק למשפחות חבילות מזון עשירות, מזינות ובעיקר מכבדות.

אנו מודים לכל השותפים ומתרשמים מהתרומות הרבות בכל פעם מחדש!
שבט מורשה, חננאל נויברגר, ליאור שכטר, שי רבינוביץ', צורי ואריאלה לחמי.

אומרים את המשפט "קל דַּכְפִּין יִיָּתִי וְיִכְלִי", האם אנו אכן מזמינים את כל העניים לבוא לביתנו לאכול, והאם אנו ערוכים לכך שאכן יבואו? לכן, כפי שאומר הרמ"א, מנהג לקנות חיטים ולחלקם לעניים לצורך אכילה בפסח, ובכך אנו מקדימים את בואם לביתנו ונותנים מענה לשמחת החג של כלל ישראל.

שלום לכולם וה' עמכם !

מעפילים ומעלה להתנדבות משותפת עם הנוער ב"כפר השוודי" ובבית האבות "נווה שמחה" בירושלים. בימי חמישי צוות נחשון פינק את החיילים בצומת הגוש בתוספת מיוחדת לכבוד פורים, כחלק מפרויקט 'חייל חמישי', הקבוע.

גם בתוך השבטים עסקנו בענייני פורים: בהכנת משלוח י מנות לנזקקים; בלימוד ערכו של החג, ערך השמחה; בלימוד על המסכות שכולנו לובשים ביומיום, ועוד. את אירועי החודש קינחנו בחתונה סניפית מרגשת.

כל הכבוד לכל בני המשפחה והחברים ששמחו בשמחת

החתן והכלה ☺

בברכת חברים לתורה ועבודה, הצוותים ועידית.

באווירת חודש אדר ופורים, ערכנו בסניף אירועים משמחים במיוחד. פתחנו בשבת "ונהפוכו", שבה התחלפו המדריכים והעבירו פעולה לשבט שהם לא מדריכים במשך השנה. אכלנו ביחד סעודת שבת ששבט אורות ארגנו, ובמוצ"ש שיחקנו "אסטרטגו אנושי" סניפי. בתענית אסתר התקיים 'מש"ע' – מנחה-שיחה ערבית. התפללנו בבית הכנסת ושמענו שיחה קצרה מפי נתנאל הרשקופ, זה המקום להודות לו על ההירתמות והלימוד. בשבת זכור חניכי שבט הרא"ה העבירו את הפעולות, ובפורים עצמו חניכי שבט מעפילים הרימו שוק פורים מוצלח, ביצירתיות, אחריות והשקעה רבה של החניכים והמדריכים. בשושן פורים נסעו שבטי

לסיום, טעימה מפורים
ה'תשע"ז בראש צורים

